

**Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговине**

Broj: S1 3 U 042675 22 U
Sarajevo, 17.01.2024. godine

Sud Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću za upravne sporove, sastavljenom od sudija Efrima Čosića, kao predsjednika vijeća, Maide Bikić i Jadranke Brenjo, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Enise Imamović, kao zapisničara, u upravnom sporu tužitelja VODOSKOK d.o.o. Tomislavgrad, kojeg zastupa punomoćnik Jerko Čilić, advokat iz Ljubuškog, protiv zaključka broj: JN2-01-07-1-319-9/22 od 03.03.2022. godine, tuženog Ureda za razmatranje žalbi BiH, u upravnoj stvari javnih nabavki, na nejavnoj sjednici održanoj dana 17.01.2024. godine, donio je slijedeću:

P R E S U D U

Tužba se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim zaključkom tuženog Ureda za razmatranje žalbi BiH, broj: JN2-01-07-1-319-9/22 od 03.03.2022. godine, odbačena je kao neuredna žalba tužitelja, izjavljena protiv Odluke o izboru najpovoljnijeg ponuđača, broj: 57/21 Lot 3 od 17.01.2022. godine, ugovornog organa KJKP „Vodovod i kanalizacija“ d.o.o. Sarajevo, u postupku javne nabavke vodovodne daktilne cijevi Lot 3 – daktilne cijevi za transportne cjevovode.

Tužitelj je blagovremeno podnio tužbu za pokretanje upravnog spora, zbog povrede pravila postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. U obrazloženju tužbe detaljno navodi dosadašnji tok postupka, razloge zbog kojih je ugovorni organ odbacio tužiteljevu ponudu, te zbog čega smatra da je njegova ponuda u skladu sa zahtjevima iz tenderske dokumentacije. Nadalje navodi da je dana 11.02.2022. godine, zaprimio zaključak tuženog od 08.02.2022. godine, kojim mu je naloženo da upotpuni žalbu, na način da uplati naknadu za pokretanje žalbenog postupka u iznosu od 2.500,00 KM, kao i iznos od 100,00 KM na ime administrativne takse. Citira odredbu člana 93. stav 6. Zakona o javnim nabavkama, te navodi da je istakao prigovor nenadležnosti, o kojem nije raspravljeno. Nadalje citira odredbu člana 108. stav 1. tačka e) ZJN i navodi da je tuženi dostavio zaključke i za Lot 1 i Lot 2, za koje je obračunao isti iznos. Smatra da tuženi nije mogao odrediti isti iznos za sva tri Lot-a, odnosno,

ukoliko je smatrao da je nadležan da spoji predmete, mogao je odrediti samo jednu naknadu, što nije učinio. Konačno je predložio da se tužba uvaži, osporeno rješenje poništi i predmet vrati tuženom na ponovni postupak.

U odgovoru na tužbu, tuženi Ured za razmatranje žalbi BiH i ugovorni organ KJKP „Vodovod i kanalizacija“ d.o.o. Sarajevo, su predložili da se tužba odbije kao neosnovana.

Sud je ispitao pravilnost i zakonitost osporenog rješenja u granicama odredbe člana 35. Zakona o upravnim sporovima BiH („Službeni glasnik BiH“ broj: 19/02 do 74/10) pa je odlučio kao u dispozitivu ove presude, iz slijedećih razloga:

Iz stanja spisa i obrazloženja osporenog rješenja, proizilazi da je ugovorni organ KJKP „Vodovod i kanalizacija“ d.o.o. Sarajevo, pokrenuo postupak javne nabavke vodovodne daktilne cijevi Lot 3 – daktilne cijevi za transportne cjevovode, za koji je Obavještenje o nabavci broj: 247-1-1-86-3-195/21 od 28.06.2021. godine, objavljeno na portalu javnih nabavki, te je nakon okončanog postupka, dana 17.01.2022. godine, donio Odluku o izboru najpovoljnijeg ponuđača, broj: 57/21. Tužitelj je protiv navedene Odluke, izjavio žalbu, koju je tuženi osporenim zaključkom odbacio kao neurednu. Tuženi je ovako odlučio, kako to proizilazi iz obrazloženja osporenog zaključka, jer je u postupku koji je prethodio donošenju konačnog upravnog akta, a nakon zaprimanja žalbe, zaključkom broj: JN2-01-07-1-319-3/22 od 08.02.2022. godine, pozvao tužitelja da uplati naknadu za pokretanje žalbenog postupka u iznosu od 2.500,00 KM u ostavljenom roku, uz upozorenje da, ukoliko ne postupi po navedenom zaključku, žalba će se odbaciti kao neuredna. Kako tužitelj nije postupio u skladu sa uputama iz zaključka, tuženi je žalbu odbacio, postupajući u skladu sa odredbama člana 105. i 106. Zakona o javnim nabavkama BiH („Službeni glasnik BiH“, broj 39/14).

Cijeneći pravilnost i zakonitost osporenog zaključka, ovaj Sud je našao da se osporeno rješenje temelji na pravilno utvrđenom činjeničnom stanju i pravilnoj primjeni zakona.

Zakonom o javnim nabavkama („Službeni glasnik BiH“, broj 39/14) i to članom 105. taksativno je navedeno šta žalba obavezno sadrži, pa je između ostalog, tačkom i) istog člana, propisano da žalba sadrži dokaz o plaćenju administrativnoj taksi na žalbu, u iznosu propisanom članom 108. ovog Zakona. Nadalje, članom 108. propisane su naknade za pokretanje žalbenog postupka, te je stavom 3. istog člana, propisano da je tuženi prije razmatranje žalbi, dužan utvrditi da li je žalilac uplatio naknadu. Pravilnim tumačenjem navedene odredbe, proizilazi da je Zakonom o javnim nabavkama kao *lex specialis* propisom, jasno propisano da žalba kao podnesak obavezno sadrži i dokaz o plaćenju naknadi za žalbu, te da prije odlučivanja o žalbi, tuženi mora pozvati podnosioca žalbe da naknadu plati u određenom roku.

U konkretnom slučaju, tuženi je zaključkom od 08.02.2022. godine, pozvao tužitelja da dopuni svoju žalbu, na način što će dostaviti dokaz o plaćenju naknadi za pokretanje žalbenog postupka, uz napomenu da, ako istu ne upotpuni, odnosno u roku od tri dana ne dostavi dokaz o plaćenju naknadi, žalba će se smatrati neurednom, te kao takva odbaciti. Navedeni zaključak punomoćnik tužitelja je zaprimio dana 11.02.2022. godine, međutim do dana održavanja sjednice tuženog

03.03.2022. godine, tuženom nije dostavljen dokaz o uplati, odnosno žalba nije dopunjena.

Shodno navedenom, pravilno je odlučio tuženi, kada je žalbu tužitelja odbacio kao neurednu. Ovo iz razloga, što su članom 105. ZJN-a, propisani obavezni elementi žalbe, te odsustvo nekog od njih nameće obavezu tuženom da prvo pozove podnosioca da otkloni uočene nedostatke, a potom da odbaci žalbu, ukoliko podnositelj zahtjeva ne otkloni nedostatke na način i u roku koji su određeni u pozivu za dopunu žalbe. Kako se u konkretnom slučaju radi o pozivu za dopunu žalbe, od čijeg prijema počinje teći rok koji se ne može produžavati, čijim istekom se gubi mogućnost da se preduzme propuštena radnja, a posljedica se sastoji u odbacivanju žalbe, a nesporno se radi o propustu tužitelja da otkloni nedostatke, što predstavlja osnov za odbacivanje žalbe.

Neosnovano tužitelj prigovara da tuženi nije bio nadležan za odlučivanje, odnosno da je po njegovoj žalbi odluku trebala donijeti jedna od filijala, kao i da tuženi nije mogao odrediti isti iznos naknade za sva tri Lot-a, obzirom da je vrijednost Lot-ova različita. Naime, odredbom člana 93. stav 6. Zakona o javnim nabavkama, propisano je da je URŽ sa sjedištem u Sarajevu nadležan za donošenje odluka po žalbama za vrijednosti nabavke u iznosu većem od 800.000,00 KM, kao i za sve nabavke institucija Bosne i Hercegovine i institucija Brčko Distrikta BiH i drugih ugovornih organa Bosne i Hercegovine i Brčko Distrikta BiH. Nadalje, odredbom člana 108. stav 1. tačka f) ZJN propisano je da je žalitelj obavezan platiti naknadu za pokretanje žalbenog postupka u iznosu od: 7.500,00 KM za procijenjenu vrijednost nabavke od 800.001,00 KM do 9.000.000,00 KM. Stavom 5. citiranog člana, propisano je da kada se žalba izjavljuje na odluku o izboru ili poništenju, a ne odnosi se na nabavku u cjelini, nego na jedan ili više lotova nabavke, naknada iznosi trećinu iznosa iz stava 1. ovog člana. Kako iz stanja spisa proizilazi, vrijednost konkretne javne nabavke iznosi 2.700.000,00 KM, te je nesporno da je u skladu sa odredbom člana 93. stav 6. za odlučivanje po žalbi nadležan Ured za razmatranje žalbi sa sjedištem u Sarajevu. Nadalje, za iznos nabavke od 2.700.000,00 KM je odredbom člana 108. stav 1. tačka f) ZJN propisan iznos naknade od 7.500,00 KM, a kako je konkretna nabavka podijeljena na Lot-ove, to je tuženi pravilno u skladu sa odredbom člana 108. stav 5. obavezao tužitelja na plaćanje trećine navedenog iznosa, odnosno 2.500,00 KM.

U skladu sa navedenim i obzirom da su u osporenom zaključku sadržani valjani razlozi o činjenicama, koje razloge u cijelosti uvažava i Sud, te obzirom da se osporeno rješenje temelji na pravilno utvrdjenom činjeničnom stanju, pravilnoj primjeni pravila postupka koji je prethodio donošenju pobijanog konačnog upravnog akta i pravilnoj primjeni zakona, to je tužba tužitelja neosnovana, pa je u smislu odredbe člana 37. stav 1. i 2. Zakona o upravnim sporovima BiH („Službeni glasnik BiH, broj: 19/02 do 74/10), odlučeno kao u dispozitivu presude.

ZAPISNIČAR
Enisa Imamović

